

Sygn. akt III KK 634/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie wniosku **R. A.**

o zadośćuczynienie

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 24 stycznia 2023 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 7 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 142/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. akt III Ko 649/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić wnioskodawcę R. A. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 22 lutego 2022 roku, sygn. akt III Ko 649/21 po rozpoznaniu wniosku R. A. o zadośćuczynienie zasądził na jego rzecz kwotę 80.000 zł wraz z odsetkami za zwłokę od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie żądanie oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 7 lipca 2022 roku sygn. akt II AKa 142/22 po rozpoznaniu wniesionej apelacji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając rażące naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w związku z art. 433 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, polegające na dokonaniu przez sąd odwoławczy powierzchownej, niepełnej i nieprawidłowej kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu I instancji, poprzez niedostrzeżenie uchybień Sądu I instancji dotyczących zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania wszystkich zarzutów stawianych orzeczeniu Sądu I instancji i nie zasądzenia pełnej kwoty zadośćuczynienia.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację pełnomocnika wnioskodawcy prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika wnioskodawcy jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 kpk.

Na wstępie rozważań podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie prezentuje konsekwentne stanowisko odnośnie tego, że kontrola kasacyjna nie może obejmować: ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zasadności oceny dowodów i wysnutych z tej oceny wniosków, oceny wiarygodności zeznań świadków dokonanej w ramach zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk), jak również samego kwestionowania treści opinii biegłego i polemiki z jego wywodami (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2019 roku, III KK 112/19). W orzecznictwie Sądu Najwyższego od wielu już lat dominuje także stanowisko, odnośnie tego, że orzekając w trybie kasacji nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolować poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale

sposób ich dokonania (por. St. Zabłocki, Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego - Izba Karna, Palestra 1997, nr 1 – 2, str. 209).

Tymczasem z treści analizowanej kasacji wynika wyraźnie, że pełnomocnik wnioskodawcy R. A. stawiając zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k., kwestionuje w istocie wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia i oczekuje, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym zaaprobuje jego argumentację w tym zakresie, co do zasadności jego podwyższenia. Tego rodzaju stanowisko skarżącego jest bezpodstawne i niedopuszczalne, gdyż wielokrotnie podkreślono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie dublującej niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2017 roku, III KK 27/17, Lex nr 2335984). Należy bowiem wskazać, że Sąd Apelacyjny w Krakowie działając jako sąd odwoławczy dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Sąd ten w sposób właściwy, rzetelnie i na wystarczającym poziomie szczegółowości odniósł się do zarzutów zawartych w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, a zatem w pełni i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, co wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Analiza przedmiotowej kasacji oraz jej uzasadnienia uprawnia Sąd Najwyższy do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 §2 kpk jak i z art. 457 § 3 kpk zostały sformułowane instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w zakresie oceny poszczególnych faktów mających wpływ, zdaniem pełnomocnika na wysokość przyznanego zadośćuczynienia. Sąd Apelacyjny na stronie 3 uzasadnienia odniósł się do wszystkich okoliczności, które były istotne dla ustalenia przez Sąd Okręgowy wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Podkreślić również należy, że sam fakt rozpoznania przez Sąd drugiej instancji postawionych w zwykłym środku odwoławczym zarzutów w sposób, który nie satysfakcjonuje autora apelacji, nie oznacza, że doszło do obrazy wymienionych przepisów prawa procesowego tj. art. 433§2 k.p.k. lub też art. 457§3 k.p.k.

Za oczywiście nieuzasadniony uznać należy stawiany przez skarżącego zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. czyli przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, bowiem w przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny w Krakowie orzekając jako sąd odwoławczy i utrzymując w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego nie dokonywał żadnych nowych i samodzielnych ustaleń faktycznych, a jedynie w granicach zarzutów apelacji, oceniał, w ramach kontroli odwoławczej, prawidłowość analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Wskazać zaś należy, że zarzut naruszenia art. 7 kpk i art. 410 k.p.k. może być podnoszony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jakim jest kasacja tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Z wyżej wskazanych powodów kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna na podstawie art. 535 § 3 kpk. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 624§1 k.p.k. uznając, że istnieją podstawy do zwolnienia wnioskodawcy od uiszczenia tych kosztów.